

Ivan Petrovcij
 Dal az élő nyelvről

Vigyázzunk a ruszin szóra:
 Ő – anyáink édes szava,
 S tanítónk is ifjúkorba.
 – Hegycsúcsaink kristály hava.

Benne a távoli világ,
 Benne egész örökségünk:
 Harag és hódoló virág,
 Tűz és fagy, és bűnös életünk.

Hogy lehetne néma népünk,
 Mely a pokol köreibe ért!
 Küzdj, harcolj hát anyanyelvünk,
 Gyarló, elmúló magunkért!

S. Benedek András fordítása

Alkony

A szél ördögszekéren
 hordja a lebukó napot.
 A nap, mint szív, egészen
 csupasz: nem hord, csak bánatot.

Vörös vérnyom a tarlón.
 Halkan kalászkodó szavak.
 S minden kalászbán fájón
 mint a szem, megérik a nap.

Balla D. Károly fordítása

Ivan Petrovcij (Petróci Iván, 1945–2016) ungvári francia szakos egyetemi hallgatóként még a brezsnyevi időben vált a francia szimbolizmus rabjává. A két évtizedre Beregszászba, magyar kulturális közegbe kerülő költő a magyar népköltészet és klasszikus irodalom fordítójaként vált ismert mesterré. Az 1990-es évek elején áttért anyanyelvére, és azután már csak ruszinul írt. Francia fordításai is csak ettől az időtől láthatnak napvilágot, s ekkoriban állította össze szubjektív magyar versantológiáját is.